

[Finn Poulsen.]

undersøgelse og drøftelse, og at der i vor overenskomst ligger en erkendelse af, at der er et problem hvad grundpriserne angår, et problem, som til en vis grad kan løses gennem udvidelse af byggezonerne og gennem fremskyndelse af byggemodningen.

Alt dette, som vi her er nået frem til, og som giver os et arbejdsstof, som jeg håber vi i den kommende tid vil komme godt igennem, skal udløses i et lovforslag inden januar 1966. Vi har altså i denne aftale fået fastlagt, at vi skal have god tid til lovforslagets behandling. Den midlertidige lov udløber den 1. juli 1967. Lovforslaget skal ligge på folketingets bord inden den 1. januar 1966. Vi har herefter fået skabt al mulig baggrund for en saglig og forsvarlig løsning af problemerne.

Jeg skal ved denne lejlighed indskrænke mig til disse få bemærkninger. Jeg kan godt sige, at jeg stiller store forventninger til det kommende arbejde. Jeg er særdeles tilfreds med det resultat, vi har nået, fordi der nu virkelig synes at være en linje i det.

Må jeg angående ændringsforslagene blot sige, at mit parti ikke kan stemme for de af det ærede medlem hr. Kai Moltke stillede ændringsforslag.

Hastrup: Arbejdet med det store og vanskelige samfundsproblem, som huslejen repræsenterer, har beklageligvis været hæmmet af, at lovforslaget om lejelovens revision blev fremsat så sent som den 3. marts, hvilket var i yderste øjeblik, ja, endog så sent, at den højtærede boligminister for alle eventualiteters skyld måtte fremsætte endnu et lovforslag om uændret forlængelse i 3 måneder af den gældende lejelov for dermed at helgardere sig over for den risiko, at der ellers ikke ville være nogen lejerbeskyttelse fra næste uge.

Udvalget nåede dog at blive færdigt, men kun med en midlertidig ændring af loven. Havde der været mere tid til rådighed, kunne vi måske allerede nu have taget stilling til en mere omfattende og langtidsbetonet lejelovsrevision. Det er vi afskåret fra.

Alligevel er der opnået resultater. Disse resultater bygger på en erkendelse af, at en løsning af boligproblemet forudsætter, at der med tiden gennemføres en udligning

af huslejeniveauerne. Sker dette ikke, kan vi — måske endog meget snart — risikere at komme ind i en tilstand, hvor der både er boligmangel og byggekrise. Derfor er en normalisering af lejeområdet en nødvendighed. En sådan normalisering ville imidlertid være blevet vanskeliggjort eller måske endog hindret, såfremt folketinget havde vedtaget det lovforslag, som den højtærede boligminister oprindeligt fremsatte for os. Dette fremgår ganske klart af nogle bemærkninger i den redegørelse om huslejetilpasningen og dens problemer, som er kommet fra en arbejdsgruppe, der er udpeget af den højtærede minister.

Redegørelsen konstaterer, at lovforslaget, som det oprindeligt var formuleret, ikke sigter mod en endelig løsning af tilpasningsproblemet, og det hedder ordret, hvis jeg må komme med et enkelt citat:

„Oprettelsen af et huslejeråd med besluttende myndighed vedrørende huslejeudviklingen vil kunne vanskeliggøre videregående løsninger i så henseende.“

Med andre ord: forslaget gennemførelse ville have vanskeliggjort en løsning af selve boligproblemet, og derfor måtte det nødvendigvis ændres.

Ændringerne vedrører 3 væsentlige punkter. Lovens gyldighedsperiode begrænses til 2 år, hvor der oprindeligt var tale om 4. Huslejerådet får ikke besluttende, men kun rådgivende myndighed, og den endelige afgørelse med hensyn til regulering af lejen i lovens gyldighedsperiode er overdraget til den højtærede boligminister efter forhandlinger med et folketingsudvalg, som vil blive nedsat med denne opgave for øje. Udviklingen er altså ikke låst fast. Forhøjelsesprocenten ved genudlejning, der spiller en væsentlig rolle, fordi den giver en mild og anvendelig mulighed for en gradvis normalisering, er fastsat til 25 pct. af 1939-niveauet, gradueret nedefter for lejligheder taget i brug frem til marts 1959.

Disse ændringer vil medføre, at loven ikke kommer til at foregribe eller ændre en endelig løsning af lejeproblemet. Lovforslaget har tværtimod nu fået en sådan formulering, at loven kan indgå som første led i en sådan gradvis løsning.

Hertil kommer, at det flertal, der er enigt om de nævnte ændringer, også har kunnet samles om at afstikke nogle retningslinjer